

fuldstændig Enighed tilstede, mellem den ærede Ordfører for Flertallet (Alberti) og mig angaaende dette Punkt, idet han sagde, at Flertallets Ordfører jo havde erklæret, at Betydningen af at erklære, at Regnskabets ikke kan passere, maatte være Et af To, enten at der blev søgt Efterbevilling, eller at der blev gjort Ansvar gjældende imod Ministeriet. Uheldigvis sagde nu den ærede Ordfører, det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), ikke det, at der blev gjort Ansvar gjældende, men han sagde uheldigvis, at der blev forbeholdt at gøre Ansvar gjældende, hvilket gjør en meget ubehagelig Forskjel. Det er ganske vist, at dersom han havde sagt, at Konsekvensen maatte være Et af To, enten Efterbevilling eller Rigsretsstiltale, saa vare vi fuldstændig enige, thi ogsaa jeg kunde godt finde mig i Efterbevilling, Gud bevares, det er der ikke det Mindste i Veien for. Hvad der er det Bedste, enten det eller Rigsretsstiltalen, skal jeg ikke udtale mig om, jeg er bange for, at der ikke bliver Noget af nogen af Delene. Det er i ethvert Fald bedst at vente til den Tid, naar det ligger for, og saa drøfte, hvilken af disse Dele der er bedst. Men det var i Særdeleshed det Lyse, hvor jeg maatte have mest grundet Haab om, at det ærede Medlem fra Rjøge og hans Venner ogsaa vare enige med det ærede Medlem fra Sorø og mig, thi det er aldeles indlysende, at forsaavidt man maatte erkjende Rigtigheden af den Sætning, at der ingen Mening er i at sige, at Statsregnskabets ikke passerer, naar man ikke gjør Et af To, enten fremtaler Efterbevilling eller anlægger Rigsretsstiltale, saa maa denne Bemærkning ramme i lige Grad det ærede Medlem for Rjøge paa det Standpunkt, hvorpaa han staa, som den rammer Flertallet. Det er jo ganske indlysende, at i den Henseende gjør det aldeles Intet, enten man siger: Statsregnskabets kan ikke passere, eller man siger: det kan ikke passere, at der er afholdt Indtægter og Udgifter i Henhold til den foreløbige Lov af den Dato, det bliver Et og det Samme. Det ene er fra Flertallets Side en fuldstændig Erklæring om, at Statsregnskabets i det Hele ikke kan passere, og fra det ærede Medlems Side en Erklæring om, at Statsregnskabets delvis ikke kan passere, men det gjælder om begge, at det vilde være uhyre rart, naar der kunde findes en Mening deri. Nu mente jeg, at, da han havde gjort den Opdagelse, at Ordføreren og jeg vare enige i, at der maatte være en Mening i det, at Regnskabets ikke kunde passere, og at den ikke kunde være anden end denne, han da ogsaa var kommen til Erkjendelse af, at vi ogsaa Alle sammen kunde blive enige om at gaa en af disse to Veie for at faae en Ende paa den Sag, men grusomt blev jeg skuffet ved det ærede Medlems senere Tale, thi det viste sig da, at han i Virkeligheden havde den Mening, at man meget godt kunde træffe en saadan Afgjørelse som den, at Statsregnskabets ikke kan passere, uden at man havde nogen som helst Lante eller

Førestilling om, hvad den havde at betyde. Sammenlign, at man her havde at træffe en Afgjørelse af Statsregnskabets, Andet havde man ikke at gøre, Rigsretten kom os ikke ved, at man altsaa kun havde at træffe en Afgjørelse af Statsregnskabets, om denne Afgjørelse blev til en Ikke-Afgjørelse, idet den i Virkeligheden aldeles Intet fik at betyde, var jo Noget, der slet ikke vedkom os, og som vi ikke behøvede at tage det mindste Hensyn til eller bryde os om. Det er nu et Standpunkt, jeg ikke godt kan være med til. Jeg kan ikke godt være med til at vedtage Noget, uden at man danner sig nogen som helst Førestilling om Meningen deraf. Derfor blev jeg, som sagt, skuffet, og jeg ser ikke rettere, end at det ærede Medlem jo ikke opnaaede Andet ved sit Foredrag, end at han gjorde Sit til at puste Forstjellen mellem sig og de Andre, der staa paa samme Standpunkt som han med Hensyn til, at Regnskabets ikke kan passere, op til noget saa stort, at det maatte kunde dække over den overordentlige Forlegenhed, hvori han saavelsom de Andre befinde sig. Det ærede Medlem mente, at Rigsretten for mig spillede den samme Rolle som Karl den 1stes Hoved for Dick. Jeg tror egentlig ikke, at det er nogen rigtig træffende Sammenligning. Det er dog Noget, som vel de Fleste vilde finde, at der er en nærmere Forbindelse mellem en Beslutning om, at Noget ikke kan passere, og Rigsretten end mellem de fleste af Dick's Tanker og Karl den 1stes Hoved. Derimod kan jeg rigtignok sige om det ærede Medlem og Flertallet, at de minde mig om et andet Hoved, nemlig om Strudsens, som stikker sit Hoved ned i Sandet og tror, at Ingen kan se den. De tro, at, naar de dukke sig ned i den fingerede Meningsforskjel, som er mellem dem, kan ingen Menneker se, hvorledes de egentlig sidde i det. Men man kan godt se det. Jeg har ikke ved det, der er blevet sagt idag, iøvrigt fundet Anledning til yderligere Udtalelser. Jeg hørte nu en noget ny Betragtning fra det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Vajer), der jo vilde stemme for denne Indstilling om, at Statsregnskabets ikke kunde passere, i Haab om, at Landsthinget ikke vilde slutte sig dertil, idet han mente, at det først vilde blive rent galt i det Dieblis Landsthinget ogsaa vilde vedtage noget Saadant. Det er nu at drive det endnu videre. Der er nogle af de Herrer, der staa paa det Standpunkt, at de ville ønske, at det bliver vedtaget, at Regnskabets ikke kan passere; om det har nogen Mening eller hvad Mening bryde de sig ikke om; det kan Ingen spørge om. Men det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds driver det endnu et Skridt videre. Han siger, at han ønsker, det skal blive vedtaget, at Regnskabets ikke kan passere, i det Haab, at der ved Landsthingets Uenighed slet ikke skal komme noget Resultat frem. Det er ganske vist meget karakteristisk. Der er kun et meget lille Skridt mellem de to Opfattelser.